Ч. 215 Неділя 24 вересня (7 жовтня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
за цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Проект Франциї і згода Америки з Німеччиною в справі хіньскій. — Султан і шах).

Про рух виборчий на Буковині доносить черновецка „Буковина": Крім Русинів, Стоцкого і Василька, ніхто не устроює передвиборчих зборів. Однак о скілько можна зміркувати, сильними кандидатами на послів до ради державної суть: Лупул з повітів Гурагумора, Дорна, Кімполюнґ; др. Штравхер з Чернівців, барон Юрий Василько (з більшої посілости), проф. Стоцкий і Ник. Василько. Про новий вибір давних послів: Гормузакі, Юрія Поповича Ізидора Винницкого і др. Івана Цуркана нічого не чувати. Проф. Рошман не хоче кандидувати, на его місце прийде проф. Скедль (з міских громад Радівці, Серет і Сучава). Хто прийде на місце покійних: Стефановича і Тітінґера, певно не знати. На місци Стефановича раді би Вірмени і Поляки мати п. Криштофа Абрагамовича або п. Войтіха Задуровича. В полудневім окрузі виборчім виступає шість кандидатів: Др. Попович, Дмитро Ісопескуль, бурмістр з Кімполюнґа Фльорча, начальник громади Морар з Купки, ігумен Чунтуляк і нотар Прункул із Сольки.

На вічу в Підволочисках ухвалено через аклямацию поставити кандидатуру бувшого посла дра Яросевича в V. курії. На вічу сім явили ся кандидати: др. Гладишовский і п. Вячеслав Будзиновский.

Репрезентанти Франциї за границею вручили дотичним урядам для справ заграничних ноту, в котрій сказано, що тепер розходить ся лиш о то, щоби від правительства хіньского одержати відповідну сатисфакцию за минувшість і поважну запоруку на будучність. Правительство францускe предкладає длятого: Укаранє головних виновників, котрих покажуть репрезентанти держав в Пекіні, удержанє заказу привозу зброї до Хіни, відшкодованє держав, маринарки торговельної і приватних осіб, утворенє постійної сторожі посольств в Пекіні, розваленє укріплень в Таку і обсадженє войском дороги Тієнцін Пекін.

В німецкім амбасаді у Вашінґтоні вручено вчера ноту секретаря державного Гая, котра, як доносять, має дуже велике значінє, бо стверджує, що межи Німеччиною а Сполученими Державами станула згода що до дальшого поступованя в Хіні. Жаданє Німеччини, щоби дипльомати в Пекіні старали ся о укаранє виноватих, предложено президентови Мак Кінлеви, котрий заявив, що годить ся вповні на німецке предложенє. Секретар державний Гай вислав також другу ноту до Берлина, котра там мабуть зробить добре вражінє і стіснить більше узол згоди, яка настала межи обома державами.

Гостина шаха перского у султана в Константинополи, то щось не бувалого ще в сьвіті магометаньскім і правовірний магометанин заложить хиба руки та скаже, що сьвіт перевертає ся до горя ногами. Инший погадає собі може, чи то не миролюбивість царя, котра преці звела таку мирову конференцию в Гаазі, що списала множество протоколів, стала ся причиною, що видимі голови двох могометаньских віроісповідань, котрі так взаїмно ненавидять ся як католицизм з православієм, або протестантизм з католицизмом, що султан суннітів і шах шіїтів зійшли ся разом, що один приїхав в гості до другого, а другий гостив першого у себе. Щось такого мусіло очевидно викликати не лиш в Константинополи але й в цілім сьвіті всілякі толки, а Турки готові навіть вірити, що гостина шаха перского у султана есть заповідию помиреня шіїтів (Перзів) з суннітами (Турками). В наслідок того, кажуть, цілий магометаньский сьвіт сполучить ся разом і настане „панісламізм" (най собі возьмуть за взорець „панславізм") грізний для цілого сьвіта. В Европі однакож якось инакше дивлять ся на гостину шаха у султана та на „панісламізм" та кажуть, що то зійшли ся сліпий з кулявим. Один і другий хотять своїм народам тумана пускати. Перзи і взагалі шіїти не уважають султана законним наслідником магомета, отже гостина шаха покаже хіба, що давна ненависть і заперечуванє щезли або бодай ослабли. Шаха знов не уважають в самій Перзиї за законного, ще від р. 1736 отже его принятє в Константинополи буде значити дома тілько що признанє его законности. На загальну політику і межинародні відносини ся гостина не буде мати ніякого впливу, бо й не має для них ніякого значіня.

17)

ОБРАЗКИ з ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Ріхтгофена, Е. Вольфа, Вартеґґа, Гольдманна і др. зладив К. Вербин).

IX.

В и ї з д. — У с т е Я н ґ ц е к і я н у. — Д і т и н а к о р а б л и. — „К і я н ґ ф у". — Х і н ь с к и й а є в р е й с к и й к у п е ц ь. — К р а е в и д. — Ч і н к і я н ґ. — Н а н к і н. — В у г у. — „С и р і т к а." К і у к і я н ґ. — В у ч а н ґ.

(Дальше).

Кіюкіянґ виглядає з корабля дуже живописно, але коли єму близше придивити ся, то оно таке саме нужденне місто, як і кожде хіньске. На кладці, котрою виходить ся на беріг, сидять продавці, що продають просту хіньску порцеляну. Та й на березі порозкладані всілякі товари. Найбільша дорогоцінність, яку тут можна купити, олїдрук з подобизнами Віктора Емануїла, Наполеона III, Кавура і Маццінього. Всї чотири виглядають як підприємчиві молоді паничі. Хтож знає, якими дорогами ходило се діло штуки аж зайшло до Кіюкіянґа. Двома деревляннними брамами, на дахах котрих наріс мох, входить ся до міста. Кіюкіянґ складає ся взагалі лиш з одної улиці, котра іде рівнобіжно до ріки. Она така вузка, як яка улиця в Кантонї, лиш нема пишних склепів. Але й тут робітня коло робітні, а люди в них пильно працюють. Кулї звичайно по свому бігають жваво і двигають товари, та голосним криком роблять собі дорогу. Попри нас несуть кілька носилок. Доми і брук на улицях повні бруду. Обдерті жебраки волочать ся по місті, а прокажені сувають ся по бруку і витягають свої як скрипки руки, покриті ранами від прокази. Продавці овочів приносять свої коші і брењкають мідяками, насиляними на шнурки. Перед якоюсь кузнею стоїть малий коник, котрого мають підковувати. Посеред того хіньского житя на улици ідуть поволи дві францускі монахині, а білі крила їх великих чипців погинають ся за кождим кроком. Хіньський послугач іде трохи віддалік за ними і несе в руці їх парасолї. Коли вертати до ріки, треба іти попри місийні будинки. Преподобні отці ставлять собі катедру. Поза високою огорожею, що окружає місце будівлї, чути стукіт і гриманє. Хіньскі мулярі мурують мури з червоної цегли, і зпід їх рук виходять високі ґотицкі остролуки.

В горах Кулінґ есть одна печера, в котрій знайдено таблиці з прастарими хіньскими написями. Кажуть, що в тій печері учив ся Конфуций, бо єму в Кіюкіянґу було за горячо. Ох, коби то бути хіньским сьвятим і мати за робітню таку холодну печеру! Бож тут страшенна спека. Вже прошумів послідний подув холодного вітру; воздух налягає на груди таким тягаром як олово; за кождим рухом ллє ся піт струями. Коли вечером сонце заходить, то оно таке червоне як грань. Оно стоїть межи двома тучевими хмарами, і здає ся, як би тоті тяжкі чорні хмари его розтискали і випускали червону кров з него. Блискавки зачинають літати по небі. Але тучі нема і ніч може ще горячійша як день. Коли чоловік засне трохи в своїй кабіні, то нараз будить ся знову, бо єму не стає воздуха до віддиху. А що годі й подумати о спаню, то чоловік виходить на поклад, сїдає на стільци і чекає рана, котре довго дає на себе ждати.

Четвертого дня около одинайцятої години, стає корабель на кінци своєї дороги. Ще раз стає Янґцекіян страшенно широкий. Здає ся, як би то був морский залив в середині краю. В пристани стоять великі морскі кораблі: сїрий япаньский крайцер, біла анґлїйска канонірка, а помежи ними чорний російский пароход морский, з двома грубезними коминами, і бере набір чаю для Одеси. Г а н к о в, столиця чаю, тягне ся далеко вздовж берега. Зпомежи зелених вершків дерев вистають чорні лупкові дахи европейских домів. Помежи ними сторчать кілька фабричних коминів. По однім боці міста есть горб, на котрого голім вершку стоїть хіньска сьвятиня. То все виглядає привітно і над сподіване величаво. Далеко по другім боці ріки есть горбистий край, вкритий домами, що виглядають як маленькі точки. То В у ч а н ґ, де резидує Чан-чі-тунґ, найславнійший віцекороль хіньский. Мур міста Вучанґа виглядає як би темний гребінь, заткнутий в зелені горби. Високо понад хіньскі доми підносить ся комин віцекоролївскої прядільні бавовни. На широку країну паде яскраве сьвітло полудневого сонця, котре припікає так, як би хотіло, щоби вода в Янґцекіяні закипіла.

Новинки.

Львів дня 6-го жовтня 1900

— **Іспит на учительки** робіт жіночих розпічне ся перед ц. к. комісиєю екзамінацийною в Сокали дня 25 жовтня 1900. Подана о допущене до того іспиту треба вносити до Дирекциї ц. к. семінариї учительскої в Сокали найпізнійше до 17 жовтня 1900. До подання треба приложити: а) доказ, що кандидатка скінчила 18 рік житя; б) сьвідоцтво моральности; в) сьвідоцтво здоровля виставлене ц. к. лікарем повітовим і г) послїдне сьвідоцтво шкільне.

— **Вість о розвязаню ради повітової в Стрию,** котру подали були сими днями деякі краківскі і львівскі часописи, єсть зовсїм безосновна.

— **Смерть від грому.** В Берездівцях дня 2 с. м. над раном около пів до пятої настала буря з громами, якої сего року може ще не було. На пасовиску пас хлопець коні на припоні держачи їх в однїй руцї, а в другій парасолю. Нараз вдарив грім в парасолю та убив хлопця і коні. Тїло нещасливого хлопця було страшно попечене.

— **Страшна пригода** стала ся дня 4 с. м. в Яворові. В саме полудне того дня сторожа пожарна відбувала вправи, а іменно учила ся спускати ся на шнурі з даху. Пожарник Лев Тучапский, столяр, зачепивши зле шнур на гаку, упав з висоти другого поверха на землю на крижі цїлою довготою тїла. В першій хвили здавало ся, що він забив ся. Але опісля удало ся лїкареви привести его до житя і сконстатовано на разї лиш зломане ребра; однакож може бути, що він ще й обірвав щось в собі.

— **Убийника Володковичевої,** котру як то ми свого часу доносили, убито в цїли рабунку на зелїзници коло стациї Проскурова на шляху Одеса-Волочиска, а котра везла значну суму грошия при собі, вже зловлено. Єсть то 27-лїтний робітник Малишев з Новгорода. Він хотів продати в Одесї якісь дорогоцїнности і тим звернув на себе увагу. Его арештовано, а коли пізнано, що дорогоцїнности були власностию убитої Володковичевої, він признав ся до злочину. При нім знайдено ще 1500 рублів.

— **Кілько еміґрантів з Австриї є в Америцї?** Після справоздань консулярних вивандрувало в послїдних роках лиш до самої північної Америки около 1,010.000 людий, а іменно: 65.000 Нїмцїв, 400 000 Чехів, 350.000 Поляків, 150.000 Русинів, 55 000 Словаків, 5.000 Італіянцїв (з полудневого Тиролю) і 15.000 Дальматинцїв. Угорщина доставляє около 485 000 еміґрантів, а то 200.000 Мадярів і Нїмцїв з Угорщини, 225.000 Словаків і 60.000 Хорватів. Сего року еміґрация з Австро-Угорщини особливо збільшила ся. Виказ комісарів еміґрацийних в Сполучених в Сполучених Державах показує, що більше як третина всїх еміґрантів з Европи в першім кварталї 1900 — 29.945 із загального числа 84.073 — походить з нашої монархії, підчас коли Італїя дала лиш 19.052, Росия 17.055, а Нїмеччина всего 2830. Що до послїдних, то треба мати на увазї, що богато Нїмцїв розходить ся до нїмецких кольоній в Азиї і Африцї.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Ради на часї. 1) Коли копаєте бараболї, то вибирайте уважно всї зіпсовані і надгнилі, не лишайте на поли, лиш складайте на бік а відтак позбирайте і лїпші виберіть на корм для безрог а зовсїм гнилї або відкравки знищіть. Такі бараболї мають в собі зародки всїлякої гнилї і викликують гнитє барабольв ямі або в кіпцях. Коли же лишите їх в земли, то они заражують землю, а відтак бараболї посаджені в тім самім місци зачинають гнити. — 2) Натину з бараболь треба добре поспратувати з поля, щоби не змарнувала ся і не згнила та ужити еї на підстілку, а тім заощадити собі соломи. Де близько сїножать, то можна би бараболинє розкинути по нїм. Бараболинє має в собі богато потасу; дощі, снїги виволюють его і сїножать стає урожайнїйшою. З весною можна бараболинє на сїножатях згортати і уживати на підстілку. — 3) Стерню треба приорювати, бо на нїй жиє богато всїляких шкідників і бурени розмножуть ся а на весну так занечищують поле, що господар мимо найлїпшої волї і найбільших трудів не може дати собі ради. — 4) Проти слимаків, котрі дуже часто появляють ся на молодій озиминї, конюшинї і т. п., особливо коли настануть дощі, треба ужити паленого вапна розтертого на порошок і посипувати ним озимину з рана при сухім воздусї. Можна також озимину привалкувати і тим подушувати слимаки. Треба також уважати звідки слимаки налазять — найчастїйше з вогких сїножатий і торфовиск; отже з тої сторони треба вздовж поля з озиминою висипати досить широку смугу, через котру слимаки мусїли би лїзти. Від вапна они погинуть. Захід при тім і кошт невеликий а можна устерегти ся від шкоди. — 5) Незабутьте навозити сїножатий штучним навозом а то вам в слїдуючім роцї оплатить ся; 3 сотнари каініту і 2 сотн. томасівки найлїпші для луки. — 6) Не марнуйте пашї, анї одного листочка з бураків, моркви або капусти, бо зима довга а сего року з причини браку пашї буде біда. Отже треба вже завчасу так собі уладити годованє товару, так розділяти запаси, і так все ще доки можна використати, щоби опісля в зимі і з весни не бути в клопотї а не мусїти продавати худобину за безцїн.

— Оріх волоский єсть одним з тих нечислених дерев овочевих, котрий виплачує всесторонно захід коло него. Овоч его чи то доспілий чи недоспілий єсть цїнним і его радо купують, дерево має велику вартість для столярів, а пахучого листя уживає ся на лїк іменно до купелів. Плеканє волоских оріхів анї не єсть так трудне анї не вимагає великого заходу, бо волоский оріх росте борзо і розра-

---

X.

Небезпечности на Янґцекіянї. — „Вежа жовтого журавля“. — Хіньскі стоваришеня. — Віцекороль Чан-чі-тунґ. — Архітектура і лїтература. — Цьвіт льотосу. — Школа воєнна. — В таборі піонїрів. — Ґенерал Цанґ-Піау. — Імпровізована парада. — Торговля в Ганков. — Анґлїйскі пляни.

Вучанґ лежить скоса напротив Ганков, відділене цїлою шириною ріки. Мала парова лянш (launch, лодка, котра заводить кораблї до пристанї), потребує майже півтора години, щоби переплисти ріку і побороти силу еї похвату. Ріка суне ся на око спокійно, але широкі місця еї суть иноді повні кружляючих і булькотячих вирів, котрі зраджують силу під еї поверхнею. Що раз той похват вхопить, то вже не випустить. Янґцекіян поглощає більше людий, як котра небудь з рік на сьвітї. Недавно тому упав у воду моряк з італїяньского воєнного корабля „Марко Польо“, що стояв під Ганковом. В однїй хвили спустили лодку ратункову; але в тїй же хвили вода понесла того чоловіка сотки метрів далеко, і він щез без слїду.

Довгим рядом тягнуть ся низькі доми Вучанґа понад рікою. Вздовж води іде берегом вузка прибережна улиця. На ту улицю виходить одна брама міста, з котрої безнастанно висипають ся люди роями. Над берегом живуть видко самі корабельники. Робота сокирами не втихає, бо тут роблять лоди. В однім місци стоять люди з жердками при роботї і добувають з води джунку, котру вода перевернула. Дальше горі рікою видко три войскові табори, в котрих стоїть войско віцекороля. Кождий табор окружає мур виставлений в правильнім чотиро угольнику. А в таборі на серединї стоїть високий стовп з червоною хоругвкою на вершку, на котрій виписане білими буквами імя командуючого ґенерала. Табор прибочної ґвардиї єсть найблизше коло міста і видко, що найлїпше уладжений. Командантом ґвардиї єсть ґенерал Чанґ-Піау. Недалеко від табору ґвардиї зачинають ся фабричні буданки прядільнї бавовни віцекороля. З величезного комина суне ся чорний дим. Як раз пора обідова і продовжним голосом гуде парова труба на знак, що би робітники сідали обідати. Дальше входить край острим колїном у воду. З посеред міста підниває ся хрест горбів і висуває ся аж над ріку. На горі стоять великі доми з верандами довкола. Живописно укладають ся дахи верствами одні понад других; декотрі майже зовсїм закриті вершками дерев; з переду сьвітять ся зелені причілки якоїсь сьвятинї.

На самім кінци клина, що вистає у воду і саме понад водою, стоїть якийсь свого рода памятник, що видає ся трохи стіжкуватий і виглядає як канделябер призначений до держаня великого смолоскипа. По за ним стоїть кадовб погорівшої паґоди. Цїле се місце єсть незвичайно сьвяте. Его називають „вежою жовтого журавля“. Тут, бачите, полетів якийсь хіньский мудрець на жовтім журавли до неба. Я того не видїв, але менї розповідали о тім зовсїм віродостойні люди і я не виджу причини, длячого би хіньский сьвятий не мав уживати жовтого журавля до їзди так само як і якогось иншого средства перевозового. Паґода, котра тепер погоріла, і той стіжкуватий памятник мають бути памятником тої подїї.

Доми, які видко дальше позаду на горбі, то звичайні доми хіньских стоваришень. Хіньскі купцї і ремісники творять стоваришеня, котрі нагадують наші середновічні цехи, а котрі накладають на своїх членів так само строгі правила, як колись цехи. Стоваришенє устанавляє приміром цїну товарів і хіньскому купцеви не вільно від неї відступити. Крім того вяжуть ся Хінцї ще й в краяньства, котрі иноді рівнають ся стоваришеням, бо люди з тих самих сторін займають ся часто тим самим ремеслом. Купцї з Шансї суть на примір всї банкірами і т. п. Кожде стоваришенє має свій товариский дім а доми коло вежі жовтого журавля, в котрих продають чай, належать до найперших домів товариских.

Довкола згаданого повисше колїна або клина не може лянш лиш з великим трудом обплисти. Похват має тут величезну силу. По противній сторонї впадає тут ріка Ган, від котрої Ганков має свою назву, до Янґцекіяну а в широкій плесї води мішають ся з собою; вітер, розуміє ся, горячий, що віє долі рікою, кидає кінчасті фили, котрі пінять ся, як фили в мори. Мала лодка парова пре з цїлої сили против води, але мимо того, що сопить і скрипить, може лиш з трудом рушити ся з місця і треба доброї пів години, заким она обпливе згадане колїно. По тамтім боцї з лївої сторони має Чанґ-чі-тунґ свій воєнний порт. Той віцекороль, що любує ся у войску і має его тілько, що и неодин европейский володїтель, рад би мати також і маринарку. А що Чан-чі-тунґ не має моря, то він каже своїй воєнній фльотї плавати по рiцї. Головною воєнною силою єсть прогульковий яхт ґубернатора, з Гонґ-конґу. Значить ся, Чанґ-чі-тунґ купив той яхт від анґлїйского ґубернатора. Тепер стоїть він у воєннім портї в Вучанґу, має хоругов зі змиєм, єсть узброєний в пушки і жде на ворога, котрий хотів би еї взяти. Але воєнна фльота складає ся ще з другого корабля, меньшого як тамтой і не знати, чи він прийшов на сьвіт яко канонірка, чи був може невинним приватним пароходом, з котрого аж штучно зроблено воєнну потвору.

Той віцекороль або ґенерал-ґубернатор Чан-чі-тунґ має під собою дві провінциї. Одна з них називає ся Гупе („На північ від озер“) а друга Гунан („На полуднє від озер“); обі же разом називають ся також Гукванґ („Широкі озера“). Назва пішла від того, що полуднева часть провінциї Гупе творить долину майже 300 км. довгу і широку, в котрій єсть ряд озер, котрі цїлу сю сторону роблять найурожайнїйшою в цїлій Хінї.

Чан-чі-тунґ єсть чоловіком дуже ученим і нинї може найлїпшим писателем хіньским. Він умів виробити собі значінє в Пекінї і було нерав так, що він телєґрафував до

стає ся буйно і має богато листя, через що дає добру тінь. Комахи его не нищить, бо не держать ся на нім. Варто би, щоби наші господарі садили волоскі оріхи. У нас можуть волоскі оріхи майже всюди удавати ся. У Львові в многих городах суть волоскі оріхи, а коли удають ся у Львові, то можуть тим скорше удавати ся в повітах положених на полудне. Сушенє оріхів єсть дуже просте: сушить ся на сонци, а відтак в тіни де на поді, а держати треба в пішках на сухім продувнім місци. Наші отці духовні і панове учителі повинні би й самі садити у себе се дерево і заохочувати селян щоби они его садили.

Всячина господарска.

— Лікер з бзинових ягід: Ягоди з бзини або базника (не хмизу) сушить ся а відтак розтирає ся, наливає ся на то 60- до 70 процентової оковити і ставить ся на 14 днів. Опісля варить ся цукор з малою скількостию води на сируп, при чім треба добре шумувати. По звареню сирупу переціджує ся есенцию з ягід бзини і мішає ся з сирупом. На 1 літру лікеру бере ся третину літри оковити, 7 десятих частий фунта цукру а проче води. Для ліпшого смаку можна ще додати і коняку.

— Фіґи впливають дуже добре на жолудок, і длятого добре єсть їсти їх, коли хтось терпить на нестравність. Але й всї що не вдужають на проводи віддихові, повинні уживати фіґ яко ліку. На груди і на всілякі катари горла і проводів віддихових єсть дуже добра гербата, котру варить ся з ячменю і фіґ та жмені розинків. Коли ясна від зубів опухнуть або зробить ся на них боляк, то здавен давна уживають на то фіґ; в такім случаю треба фіґу розрізати в шир, умочити в теплім молоці і приложити на боляк.

Крижівки можна уквасити слідуючим способом: Вибирає ся малі не дуже набиті головки капусти, оббирає ся до білого листя, качан виверчує ся ножем а до тої дірки дає ся соли (на 60—80 головок пів кільо) і складає ся в діжу, котра в споді має дірку заткану чопом. Крижівки вкриває ся зверха листом з капусти і кропом, на то кладе ся кружок і так нехай постоять два дні. Відтак наливає ся тілько переваренеї теплої води, щоби вкрила кружок, котрий треба ще чимсь тяжшим приложити. Воду треба що дня спускати, а спустивши знову налити. Щоби борше укисла, можна додати квасного тїста завиненого в капустянний листок і поставити на кілька днів в тепле місце, а відтак аж до пивниці.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Важна зміна в законї о свиньскій заразї. Цїсарским розпорядженем з дня 15 вересня 1900 постановляє ся: §. 1.) Вже не всї свинї підозрінї о заразу, будуть убивати ся, але можуть бути відокремлені на 40 днів, а скоро би показали ся здоровими, можуть бути випущені. — §. 3.) Відшкодоване за убиті свинї буде визначувати ся від тепер не після поділу свиний на розплодові і ті, що на заріз, але після трох кляс: а) свинї розплодові (льохи і кнури); б) свинї ужиткові (для хову і торговлї); в) свинї на заріз. Користь єсть така, що свинї в клясї б), котрі давнїйше плачено після мертвої ваги яко свинї на заріз, будуть тепер платити ся після висшої тарифи, котру власти мають означити з пересїчних цїн торгових живої ваги. Кляса а) свинь розплодових буде платити ся о 25 процент висше від кляси б). — §. 4.) містить в собі найважнїйшу постанову, що від тепер будуть платити також і за хорі свинї, а то 50 процент вартости після ваги.

— Торговля яйцями у нас (I.) Після дат статистичних, зібраних проф. дром Стеф. Павликом, довозять яйця возами до Львова: з Бібрки, Гаїв, Любіня, Мартинова, Мужилович (84.000 штук річно); з Нараєва, Перемишлян, Романа, Рулок. До Золочева: з Дунаєва, Фирлеєва. Зелїзницею висилають торговельники з Букачовець (ваґонами до Німеччини), Бурштина, Ходорова, Давидова, Боринич (спілка жидівска), Городка (річно за 35.000 зр.); з Галича, Гусакова, Княгинич, Мариямполя (на Галич); з Комарна (на Мостиска до Німеччини); з Краківця, Крукенич (до Стрия, Ряшева і Тарнова); з Підгорець коло Рудок пакави до зелїзниці в Самборі; з Судової Вишні, Станіславова (до Німеччини); зі Стоянова і Холоєва до Красного (700.000 штук річно); з Радехова (40.000 кіп річно) і з Соколівки до Золочева. Крім того надходить до Бродів звиш 100 ваґонів яєць в скринях з Росиї, а також транспорти з Белза, Рави рускої (100 ваґонів) мають яйця з Росиї транзіто через Галичину до Німеччини і Анґлії. Наконець висилають зелїзницею торговельники також з Мостів великих, Угринова, Заложець і Жовкви.

— Цїна збіжа. У Львові дня 6 жовтня. Пшениця 7·60 до 7·80 Кор.; жито 6·50 до 6·75; овес 5·30 до 5·50; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика —·— до —·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 75·—; біла 59·— до 60·—; тимотка 18·— до 22·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак новий 13·— до 13·50. Все за 50 кільо loco Львів. —

Телеґрами.

Відень 6 жовтня. Бувший посол Ґреґр, конферував, як доносять чеські ґазети, з президентом міністрів др. Кербером.

Льондон 6 жовтня. Бюро Райтера доносить під датою 3. с. м. з Тієнцїну, що Лі-гун-чан вибирає ся до Пекіну, в супроводі адмірала росийского і з прибічною ґвардиєю.

Шанґай 6 жовтня. Віцекороль Шанґаю повідомив підвластних урядників, що здеґрадоване видних членів партиї двірскої наступило лиш під впливом пресиї заграничної.

Софія 6 жовтня. Шах перский прибув тут вчера а на двірци повитав его князь і жителї міста з великим одушевленєм. Завтра їде шах дальше до Білграду.

Вашінґтон 6 жовтня. Президент Мік Кінлї сказав хіньскому послови Вучінґфанґови, що ему жаль того, що кн. Туан виновник всего не буде так укараний, як би то належало ся.

Пекіну якісь цитати з хіньских клясиків, щоби висказати свій погляд на яку справу державну. Чан-чі-тунґ єсть великим хіньским патріотом і не любить Европейців, але він розуміє висшість европейских наук і хотів би, щоби Хінці учили ся всего, чим Европейці випередили Хінців. Коли він одного разу був у войсковій школї, котру основав у Вучанґу, сказав там до учеників: Заграничні науки стоять тепер на першім плянї; длятого спровадив він до сеї школи учителів з заграниці. Они так дорогі, що ученики повинні добре запамятувати собі кожде їх слово яко велику дорогоцінність. Найбільшою прикметою Чан-чі-тунґа єсть чистота его характеру. Він найчестнїйший із всїх хіньских мужів державних. Майже всї хіньскі урядники жиють з обманьства і вимушуваня. Щоби одержати свій уряд мусїли они ужити великих сум, а тепер не лиш не дістають відповідної платнї, але ще мусять визначені суми посилати до Пекіну. А що уряд їх тревае звичайно лиш коротко, то они хотїли би відшкодувати ся в короткім часї та ще й щось заробити. Длятого „скві" (squeeze= праса, шруба) єсть головною чертою хіньскої адмінїстрациї. В краю, де продайність урядників уважає ся за річ саму собою зрозумілою, заслугує такий чоловік як Чан-чі-тунґ, котрий не присвоїв собі анї одного шелюга неправно, на тим більше поважане.

Правда, що він через то, що займає ся великими поетами минувшости, став трохи фантастом. А може ліпше би сказати, що кому подобають ся поети, у того фантастична вдача. На всякий случай як в Хінї так і всюди суть поети лихими учителями економії (та й полїтики), а трудної науки походженя доходів з видатками не научить читане поезий. Звідси то походить, що о Чан-чі-тунґу ходить чутка, що він не знає ся на вартости гроший. Він видає не рахуючись; а коли хоче щось мати, то питає о цїну аж тогди, коли то вже має, та й тогди ще не завсїгди. О Чан-чі-тунґу говорять: Коли би він завтра дістав в свої руки всї гроші з цїлого сьвіта, то позавтра мав би ще пять долярів довгу. А дальше розповідають о нім: Він прийде десь і увидить паличку, котра ему сподобає ся. Ему забагне ся зараз мати не ту паличку, але основати фабрику таких паличок, а коли то годї, то він замовить собі не десять або двайцять таких паличок, але зараз цїлий мілїон. В Ган-Юнґ напроти Вучанґа основав він фабрику зелїза. В самім Вучанґу має він свою прядільню бавовни і фабрику шовкових виробів. Тоті фабрики, що так дорогі его серцю, казав він виставити таки зараз коло свого имени. З вікна своєї палати (а то досить пужденна палата) може він видїти комини. Фабрики ті моглиби давати добрий дохід, а мимо того они ледви животіють. Та й як мають удавати ся промислові підприємства, котрими управляють Хінцї на рахунок віцекороля, котрий читає поезиї?

А нераз шибне ему до голови ще й инша гадка. Так підчас хіньско-японьскої війни дістала була одна нїмецка фірма в Шанґаю депешу від Чан-чі-тунґа, що він хоче купити три нїмецкі кораблї воєнні разом з вояками від маринарки, все одно за яку цїну. Розуміє ся, фірма відповіла, що не може того зробити. Щось подібного сказали в тім часї хіньскі урядники і членам нїмецкого посольства в Пекінї. — Ми чули — казали они — що ви маєте найліпше войско в сьвітї; чи не могли би нам позичити кількасот тисячів з него? — Після хіньского погляду вояк то кулї — сильний чоловік, котрому платить ся за то, щоби когось боронити. — Або знов воив собі Чан-чі-тунґ в голову, що Японцї лиш длятого побили Хінців, що мали таку армату, котру можна було розібрати і сховати в маленький футералик. Від того часу він і до нинї перепитує за такою складаною арматою.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC" по дуже приступних цінах.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи", і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи" і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция

КАТРАЙНЕРЪ
есть правдивый тôлько въ знаныхъ
Пачкахъ Катрайнера!
тому николи отверто або въ инныхъ на обманьство обчисленыхъ настѣдованыхъ пачкахъ.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПÔВСКА КАВА СОЛОДОВА
есть найздоровшимъ и найсмачнѣйшимъ а при томъ найтаньшимъ додаткомъ до звычайнои кавы.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПÔВСКА КАВА СОЛОДОВА
буває чимъ разъ бôльше ужывана черезъ сотки тисячъ родинъ денно.

КАТРАЙНЕРА КНАЙПÔВСКА КАВА СОЛОДОВА
дасть ся найлѣпше ужити тамъ, де звычайна кава яко шкодлива здоровю черезъ лѣкарôвъ есть заказана.

KATHREINER

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефон число 569).